

Cuprins

I. Jerry	7
II. La bordul navei „Arangi“	19
III. O minte de câine	32
IV. Sufletul bun al lui Van Horn	49
V. Câine la apă!	65
VI. Salvarea	83
VII. Jerry e tabu!	96
VIII. Dreptatea zeului	107
IX. Întâlnirea cu sălbaticii	115
X. Regele negru	140
XI. Lupta corp la corp	156
XII. Pe Insula Somo	174
XIII. Lamai cel rău	180
XIV. Distracțiile canibalilor	187
XV. Coliba lui Bashti	197
XVI. Câinele sacru	221
XVII. Capul lui Nalasu	239
XVIII. Legea ancestrală	247
XIX. Fără stăpân	255
XX. În junglă	267
XXI. Noii zei	283
XXII. Frumoasa de pe „Ariel“	288
XXIII. Vânătoarea lui Jerry	300
XXIV. Eldorado	313

I Jerry

Jerry își dădu seama că se petrecea un lucru neobișnuit abia când domnul Haggin îl luă sub braț, destul de brusc, și îl trase către balenieră.

De șase luni de când venise pe lume Jerry, domnul Haggin îi era stăpân. Totuși, cuvântul „stăpân“ lipsea din vocabularul acestui frumos exemplar de terrier cu păr roșcat și lins. În schimb, expresia „domnul Haggin“ cuprindea întreaga semnificație pe care o are pentru oameni acest apelativ, cel puțin în felul de a înțelege al câinilor. „Domnul Haggin“ îi spuneau stăpânului său atât Bob, contabilul, cât și Derby, supraveghetorul plantației. Jerry îi mai auzise și pe alți oameni, destul de puțini, cum ar fi cei de pe *Arangi*, care veneau în vizită la ei, numindu-l tot așa.

Câinii au însă o inteligență deosebită și, datorită afecțiunii nelimitate pe care o manifestă

față de cei de care ascultă, stăpânul reprezintă pentru ei mult mai mult decât ne putem imagina. Omul se consideră doar un simplu proprietar al câinelui. Acesta însă îl venerează ca pe un zeu.

Cuvântul „zeu“ neregăsindu-se în vocabularul restrâns și special al lui Jerry, sinonimul „domnul Haggin“ reprezenta pentru el omnipotența binefăcătoare și suverană.

Totuși, atunci când omul îl luă sub braț și îl urcă în balenieră, animalul deveni agitat și simți că avea să se întâmple ceva deosebit. Negrii trecură imediat la vâsle. Nu mai fusese niciodată la bordul lui *Arangi*, dar, fiecare efort făcut de vâslași, îl apropia de navă.

Cu o oră înainte, Jerry părăsea casa de pe plantație și cobora pe plajă ca să asiste la plecarea vasului. În scurta lui viață, se bucurase de două ori de un astfel de eveniment. Ce putea fi mai plăcut decât să alerge din răsuputeri pe plaja de nisip fin și, condus cu grijă de Bidy și Terrence, părinții lui, să ia parte la bucuria care cuprindea tot?

Să-i fugărești pe negri! Ce plăcere pentru Jerry, care-i detesta și știa că Bidy, mama lui, precum și Terrence, tatăl său, îi urau. Negrii erau făcuți ca

INSULA CANIBALILOR

să mârâie la ei. Excepție făceau doar servitorii din casă. Restul negrilor meritau să fie mușcați dacă treceau dincolo de zidurile care trebuiau apărate. Biddy făcuse întotdeauna așa, Terrence la fel. Așa îl serveau pe zeul lor, domnul Haggin.

Negrii erau bipezi inferiori care, la rândul lor, îi slujeau pe zei, bipezii albi. Trăiau în barăci ridicate pe locul unde munceau, la o anumită distanță de casă, pe lângă care nu aveau voie să se aventureze.

Jerry era mic atunci când aflase la ce riscuri se expune dacă pornește în urmărirea unui negru. Trebuia să cunoască momentul în care să facă asta. Atunci când domnul Haggin, Derby ori Bob erau prin împrejurimi, putea să-i fugărească. Dacă însă nu era nimeni prin jur, devenea periculos. Trebuia să fie precaut, fiindcă, departe de ochii albilor, negrii nu se mulțumeau doar să strige și să-i alunge. Atacau câinii cu pietre și ciomege.

Jerry o văzuse pe mama lui tratată în acest fel. Chiar el fusese pe jumătate amețit de o lovitură primită de la Godarmy, negrul care purta la gât un nasture de porțelan prins de un fir din fibră de cocos. Jerry își mai amintea și despre o altă aventură, petrecută în câmp, pe vremea când

JERRY

fugărea negri cu fratele său, Michael. Owmi, unul dintre cei urmăriți, putea fi recunoscut după faptul că purta pe piept rotițe dintr-un ceas vechi, iar Jerry și-l amintea și pentru că îl lovisese atunci pe Michael atât de puternic în cap, că urechea lui stângă fusese zdrobită și de atunci aceasta n-a mai crescut, rămânând în locul ei doar o mică umflătură ascuțită.

Se mai întâmplaseră și alte lucruri. Cu doi ani în urmă, fratele lui, Patsy, și sora lui, Kathleen, dispăruseră fără urmă. Domnul Haggin i-a căutat peste tot. A scotocit tufișurile și a biciuit câțiva negri, dar n-a aflat absolut nimic. Numai Biddy și Terrence știau ce se întâmplase, dar Michael și Jerry nu erau nici ei cu totul străini de asta. Cei doi nefericiți, Patsy și Kathleen, în vârstă de numai patru ani, au fiert în marmită, acolo, la barăci, iar pieile lor au fost arse. Jerry știa ceva despre asta, la fel ca părinții și fratele său, pentru că simțise mirosul de carne friptă. Terrence, în furia lui, l-a atacat chiar pe Mogom, servitorul din casă. A fost însă pedepsit cu severitate și legat tocmai de către domnul Haggin, care nu simțise mirosul acela și nu știa nimic despre tragedie.

INSULA CANIBALILOR

Dar când pe plajă poposeau negrii, după ce-și încheiaseră orele de muncă, purtându-și pe cap lăzile cu lucruri, ori când se urcau la bordul lui *Arangi*, era momentul potrivit ca să-i fugărești fără a risca prea mult. Era timpul în care puteai plăti vechile polițe. Ba chiar te puteai răzbuna pentru mai multă vreme căci, dacă ei urcau la bord, nu se întorceau așa repede, ba uneori nu mai reveneau.

De exemplu, în dimineața aceea, Bidy și-a amintit de câteva loviturile de ciomag primite de la Lerumie. Prin urmare, și-a înfipt colții în pulpa lui, iar negrul s-a prăbușit în apă împreună cu lada în care se găsea toată averea lui. Apoi, sigură de protecția oferită de domnul Haggin, care era amuzat de întreaga scenă, a continuat, supărată, să latre după el.

De obicei, se afla la bordul navei *Arangi* un câine vagabond, din tufișuri, cu care Jerry și Michael se certau, lătrându-l cât puteau de tare. O dată, tatăl lui, „Terrence Magnificul“, cum îl alinta Tom Haggin pentru curajul lui ieșit din comun, a prins un câine vagabond, apărut din pădure, și i-a tras o chelfăneală la care au luat parte Jerry, Michael, Patsy și Kathleen, pe vremea când încă

JERRY

mai trăiau. Jerry n-a uitat senzația extraordinară pe care a trăit-o în timp ce ținea între dinți smocul acela de păr mirosind a câine. Câinii vagabonzi erau la fel ca el, din aceeași specie, recunoștea acest lucru, dar difereau de rasa lui aristocratică. Aparțineau uneia inferioare, precum negrii prin comparație cu domnul Haggin, Derby sau Bob.

În ziua aceea, micul terrier nu privi deloc spre vas. Bidy, având experiența despărțirilor anterioare, la fel de crude, se așează pe malul mării și urlă prelung. Jerry știa că el însuși era cauza plânsului ei, pentru că îl simțea înmuindu-i inima. Nu înțelegea însă supărarea mamei lui, căci nu se vedea amenințat de nicio catastrofă. Îl zări pe tatăl lui extrem agitat. Avea părul aspru, precum Michael, cum îl avuseseră și Patsy, și Kathleen; numai Jerry era singurul din familie cu blana moale și linsă.

Terrence era un soț model și, din câte își amintea cățelul, întotdeauna îl văzuse alături de Bidy, fugind pe plajă de-a lungul șirului de cocotieri, amândoi obosiți, dar mulțumiți. Ca Jerry, care, în afară de frații și surorile lui, nu mai întâlnise alți reprezentanți ai speciei lor canine, tatăl lui avea convingerea că fidelitatea conjugală

INSULA CANIBALILOR

era ceva normal pentru orice reprezentant al rasei lor. Tom Haggin știa că lucrurile nu stăteau tocmai astfel, însă recunoștea și repeta deseori că Terrence era un adevărat gentleman.

Capul familiei canine nu-și exprima durerea cu zgomot, deși îl încerca deseori. Se mulțumea să se învârtă nervos în jurul lui Biddy, în vreme ce Michael, cedând exemplului oferit de mama lui, se așezase lângă ea și urla către întinderea uriașă de apă care îl separa de fratele lui, ca și când ar fi simțit un pericol venind dinspre junglă.

Atitudinea aceea îl impresionase pe Jerry și îi trezi intuiția că un lucru fatal, necunoscut încă de el, plutea deasupra sa.

Pentru vârsta de șase luni, Jerry înțelegea multe și puține în același timp. Știa, fără să-și dea seama, de ce Biddy, pe cât de înțeleaptă pe atât de curajoasă, nu își urma impulsul pe care i-l dădea inima de a sări în apă și de a urmări înot baleniera. Ea îl apăruse atunci când marele puarka (e vorba despre zgomotul format din grohăituri și strigăte ce reprezenta pentru Jerry un porc) încercase să-l devoreze în hangarul de pe plantație. Dar ziua de neuitat când ajutorul bucătarului îl atacase cu

lovituri de ciomag? Ca o leoaică furioasă, Biddy s-a aruncat asupra negrului și, fără să dea un pas înapoi în fața bâtei, l-a pus pe om la pământ și l-a ținut între oale și cratițe. A trebuit să intervină domnul Haggin pentru a-i smulge victima dintre colți (deși cățeaua a continuat să mârâie), dar apoi l-a admonestat violent pe cel care a îndrăznit să ridice mâna asupra unui câine care aparținea zeului.

Jerry, am spus, știa de ce mama lui nu sărea în apă după el: pentru că marea și lagunele erau tabu. Tabu! Iată un alt cuvânt care nu era în vocabularul lui Jerry, dar a cărui semnificație exista în adâncurile misterioase ale ființei lui. Era imprudent, ba chiar de-a dreptul dezastruos să intri în apa în care mișcau cu iuțeală și din care uneori ieșeau la suprafață monștri îngrozitori, cu fălci uriașe, care puteau înghiți un câine la fel de ușor precum culegeau găinile domnului Haggin boabele de grâu de pe jos. Îi auzise de multe ori pe mama și pe tatăl său lătrând de pe mal la acele ființe îngrozitoare care apăreau uneori pe lângă țărnișă, ca spuma de mare.

Jerry nu cunoștea semnificația cuvântului „crocodil”. Puterea lui de înțelegere înregistrase

doar o imagine ce se distingea de buștenii purtați de valuri prin faptul că era vie. Cățelul auzea și înțelegea multe dintre expresiile care, pentru el ca și pentru oameni, erau instrumente ale gândirii. Doar conformația lui îl împiedica să le articuleze. Totuși, în memoria sa, imaginile acelea care se întipăriseră țineau loc de cuvinte.

Poate că, în creierul său de câine, imaginea unui buștean scufundat reprezenta mai degrabă animalul acela, decât îl reprezintă cuvântul „crocodil” în gândurile omului. Jerry știa mai multe despre crocodili decât oamenii. Putea să-i simtă de la o distanță mai mare decât negrii. Adulmeca amfibiile care ieșeau afară din lagună și care stăteau nemișcate, părând adormite, la o sută de picioare distanță de el, în covorul des de iarbă și frunze al junglei. Înțelegea mai bine decât orice ființă umană limbajul crocodililor. Le cunoștea diferitele sunete. Distingea strigătele de furie sau de frică de cele pe care le scoteau când erau la vânătoare în căutarea hranei. Toate zgomotele acelea aveau locul lor în vocabularul său, cum au cuvintele în cel al oamenilor. Constituiau instrumentele gândirii lui și îi permiteau să judece și să hotărască ce era de făcut.

Pe de altă parte, Jerry nu știa multe lucruri. Nu bănuia cât de vastă era lumea, nu știa că laguna din Meringe, adăpostită de munți înalți și apărată de insule de corali, nu reprezenta tot Universul, ci era doar o parte din marea insulă a Isabellei, care, la rândul ei, era cea mai întinsă din grupul foarte numeros care alcătuia Arhipelagul Solomon, grup pe care oamenii îl reprezentau pe hărți geografice prin câteva puncte marcate pe imensitatea Oceanului Pacific.

Avea, într-adevăr, noțiunea confuză că trebuia să existe și un alt loc, căci apăreau mereu lucruri care înainte nu existaseră. Găini, pisici, porci nemaivăzuți până atunci, apăreau deodată, ba chiar și arătări păroase, cu patru labe, cu coarne, a căror imagine înregistrată în memoria lui corespundea cu ceea ce oamenii numeau „capre”.

Și negri apăreau dintr-odată din necunoscut; circulau prin plantația de la Meringe având înfășurată o bucată de pânză în jurul șoldurilor și un os trecut prin nas, fiind supravegheați în timpul muncii de către domnul Haggin, Derby și Bob. Jerry își dădea seama, într-un fel, că sosirea lor coincidea cu cea a navei *Arangi*, după cum dispariția altor negri preceda plecarea vasului.

INSULA CANIBALILOR

În rest nu prea-l interesa altceva. Niciodată creierul lui nu se preocupase de acele fenomene pe care le acceptase de la bun început, cum erau umezeala produsă de ploaie sau căldura soarelui. Noțiunile lui confuze despre lume puteau să fie comparate, până la un punct, cu ceea ce oamenii numeau misterele vieții și ale morții.

În acea ordine de idei, nava *Arangi*, folosită pentru comerț cu negri în jurul Insulelor Solomon, putea să apară în mintea câinelui precum un vas misterios care lega două lumi. Era o asemănare, desigur, cu imaginea pe care o aveau oamenii despre barca lui Caron ce naviga pe Styx: oamenii veneau din neant și dispăreau tot acolo cu ajutorul lui *Arangi*.

În dimineața călduroasă de la tropice, Jerry, ținut sub braț de către domnul Haggin, se găsea la bordul balenierei ce se apropia de *Arangi*, în vreme ce, pe țârm, Bidy își urla durerea, iar Michael era responsabil de ecouri așa cum tinerețea provoacă necunoscutul.